

Arrest

nr. 75 272 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslim van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Novoselskoje, Khasavyurt in Dagestan. U verklaart dat op 12 november 2006 een huiszoeking plaatsvond bij u thuis. Er werd naar uw broer gevraagd en u werd meegenomen door gemaskerde mannen in camouflagekledij. U werd geboeid en geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht waar u werd ondervraagd en geschopt. Na zes dagen werd u vrijgelaten, omdat uw vader u had vrijgekocht. In december 2006 vertrok u naar Pjatigorsk, waar u verbleef bij V. (...), een etnische Rus en kennis van uw moeder. U werkte met hem samen op de markt en hielp in het huishouden. In juni 2010 keerde u terug naar Novoselskoje om er traditioneel te trouwen met F. G. (...).

Na het huwelijk vertrok u onmiddellijk weer naar Pjatigorsk met uw vrouw en ging u opnieuw bij V. (...) wonen. Uw echtgenote werd zwanger en op 2 juli 2011 vertrok u terug naar Novoselskoje, zodat uw vrouw daar kon bevallen. Op 12 juli 2011 werd u vader van een zoon, M. (...). U vroeg een nieuw paspoort aan en op 18 augustus 2011 begon u te werken bij een tegelbedrijf. Diezelfde dag kreeg u op uw werk telefoon van uw neef die vertelde dat de politie bij u was binnengevallen en dat u uw werk moest verlaten. Dezelfde nacht hebt u besloten om Dagestan te verlaten en op 22 september 2011 kwam u aan in België. Op 23 september 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een bewijs van woonstkeuze dd. 27 juli 2011; een kopie van de geboorteakte van uw kind dd. 30 juli 2011; een kopie van de vaderschapserkenning dd. 30 juli 2011; een kopie van convocaties op respectievelijk 8 september 2011 en 20 september 2011; een kopie van een PV van een huiszoeking dd. 17 oktober 2011; een kopie uit het paspoort van uw echtgenote dd. 4 februari 2008; een kopie van de registratie van uw echtgenote dd. 14 maart 2008. Op 14 november 2011 legde uw advocaat een kopie uit het paspoort van uw moeder dd. 24 november 2010 en een document van de administratie van Novoselskoje over uw gezinsamenstelling dd. 10 november 2011 neer. Op 17 november legde u de originele convocaties en PV voor samen met enkele familiefoto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten door problemen met uw broer, A. K. (...) (O.V. 6025880), die nu in België verblijft. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die uw broer, A. K. (...), aflegde in het kader van zijn asielaanvraag van 9 januari 2007 door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig werden beschouwd. De weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hervormd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, dit neemt echter niet weg dat de verklaringen van A. K. (...) voor het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig blijven. Het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij uw broer werden vastgesteld, wordt bevestigd door vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek van uw dossier. Een eerste vaststelling betreft uw verklaringen dat u in november 2006 gedurende zes dagen werd vastgehouden omwille van uw oudste broer, A. K. (...) (CGVS, p. 18). Over die problemen hebt u echter geen enkele kennis. Het is opvallend dat u hier niets over weet, zeker aangezien u verklaarde dat de problemen van uw broer de oorzaak zijn van uw problemen vandaag. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van deze gebeurtenissen. U stelt dat u regelmatig contact hebt met uw broer, hier in België (CGVS, p. 4). Hierdoor hebt u ruimschoots de mogelijkheid om essentiële details betreffende uw problemen en die van uw broer te weten te komen, hetgeen u nagelaten hebt. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding en doet vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Een tweede, maar zeker niet minder belangrijke vaststelling betreft uw verklaringen dat u in de nacht van 18 op 19 augustus op uw werk telefoon kreeg van uw neef (CGVS, p. 9). Hij vertelde u dat de politie was binnengevallen in uw huis en dat u uw werk onmiddellijk moest verlaten. U wist echter niet hoe uw neef dit te weten is gekomen en wat de concrete omstandigheden waren van die inval van de politie. U hebt daar ook niet naar gevraagd. U verklaarde dat u niet weet wanneer de huiszoeking precies heeft plaatsgevonden en u kon niet antwoorden op de vraag waarnaar de personen die de huiszoeking uitvoerden op zoek waren (CGVS, p. 21). U verklaarde weliswaar dat u gehaast was en snel wou vluchten, toch is het opvallend dat u dit niet weet, zeker aangezien dit het laatste incident was dat u voor uw vlucht uit de Russische Federatie zou gekend hebben, en waardoor u uw land uiteindelijk ontvlucht zou zijn. Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot de reden van uw vervolgingen niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij de oorzaak van deze asielproblemen kent, of dat hij er ten minste interesse in toont. Daar u door uw onmiddellijke vlucht uw vrouw en uw pasgeboren zoon moest achterlaten, mag men veronderstellen dat deze feiten u in die mate aanbelangen dat u zich hierover grondig informeert, dit dan niet wanneer u in de nacht van 18 op 19 augustus door uw neef werd ingelicht, maar dan toch achteraf vanuit Pjatigorsk, waar u voor uw komst naar België nog enige tijd verbleef, of vanuit België, aangezien u verklaart wekelijks meermaals contact te hebben met uw familie in Dagestan (CGVS, p. 3). Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over de cruciale aspecten van zijn vluchtmotief. Het onaannemelijke gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen en de bovenstaande vaagheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig aan.

Daarnaast dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is. Uit uw relaas blijkt dat u van Pjatigorsk naar Rostov reisde per vrachtwagen. In Rostov ontmoette u F. (...), met wie u verder reisde door maïsvelden tot aan de Poolse grens. Daar hebt u met paard en kar de Poolse grens overgestoken, opnieuw door maïsvelden, om dan met de auto via Duitsland naar België te komen (CGVS, p. 9-10). U kon echter geenszins antwoorden op de vraag over wie uw reis heeft bekostigd. U vertelt dat het de eerste keer was dat u zoiets deed en dat u gehaast was (CGVS, p. 11). Uw uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende de financiering van de reis. Deze vaststelling bevestigt nogmaals het gebrek aan geloofwaardigheid

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient vervolgens gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Ten slotte kan, uit de informatie die voorhanden is, niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar verschillende documenten voor met betrekking tot de problemen die u gekend zou hebben in de Russische Federatie. U legde twee originele convocaties voor (documenten 4 in groene map van het administratief dossier) en een origineel verslag van een huiszoeking die plaatsgevonden zou hebben op 17 oktober 2011 (document 5 in groene map van het administratief dossier), waarmee u uw bewering wil staven als zou u nog steeds door de autoriteiten worden vervolgd. De documenten die u neerlegt als bewijs van vervolging door de autoriteiten, zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. In het PV van de huiszoeking wordt immers verklaard dat u aanwezig was tijdens de huiszoeking, dat u het PV hebt gelezen en dat u er geen opmerkingen over had. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dat u tijdens de huiszoeking op 17 oktober 2011 niet aanwezig was (CGVS, p. 22). U kon ook niet aanwezig zijn, want op 23 september 2011 vroeg u asiel aan in België. Bijgevolg bevestigt de informatie in het PV uw verklaringen niet. Met betrekking tot de convocaties die u voorlegt, moet worden opgemerkt dat nergens wordt vermeld in welke zaak of welk onderzoek u als verdachte wordt opgeroepen, met als gevolg dat dit niet als een bewijs kan gelden voor de problemen die u beweert te kennen als gevolg van de problemen van uw broer.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Het bewijs van woonstkeuze, de geboorteakte van uw kind, de akte van vaderschapserkenning, de kopie uit het paspoort van uw echtgenote, de registratie van uw echtgenote, de kopie uit het paspoort van uw moeder, het document dat aantoonde dat u de broer

bent van A. K. (...) en de familiefoto's bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, wat door mij niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten bewijzen echter niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de weigeringsbeslissing die zij heeft genomen in hoofde van de broer van verzoekende partij, A. K., met name dat deze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd hervormd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.4.1. Met betrekking tot de onwetendheid over de problemen van de broer van verzoekende partij, A. K., die de rechtstreekse aanleiding vormden voor haar eigen problemen, betoogt verzoekende partij dat het niet opvallend is dat zij hier niets over weet. Verzoekende partij verklaart inderdaad regelmatig contact te hebben met haar broer in België, doch deze wenst niets meer over zijn problemen te zeggen. Zij is van mening dat haar niet kan worden verweten ongeïnteresseerd en nalatig te zijn, nu het de beslissing van haar broer is om haar niet verder te informeren over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van haar eigen problemen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand ter rechtvaardiging opgeworpen argument niet strookt met wat in het gehoorverslag te lezen staat:

“Ik begrijp niet goed waarom u uw broer nooit hebt gevraagd waarom zij u hebben meegenomen ovw uw broer? Waarom vraagt u dat niet?”

Hoe kon ik toen weten welke problemen hij toen had. U spreekt nu over het heden of over het verleden.

U zei daarnet dat u het nog steeds niet weet.

Ik weet het nog steeds niet, ik wil daar niet meer aan denken, ik voel mij slecht daardoor.

Het is toch raar dat u 6 dagen bent vastgehouden, geslagen, geschopt en u vraagt niet aan uw broer waarom?

Ik zweer het, ik weet niet welk probleem mijn broer had. Indien ik het wist, kon ik het gemakkelijk vertellen, als ik eraan denk voel ik mij slecht.

U ziet uw broer toch vaak in België, praat je daar nooit over?

Zoals ik al zei, ik voel me slecht als ik eraan denk.” (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 4 november 2011, p. 19).

Uit bovenstaande passage uit het gehoorverslag blijkt zeer duidelijk dat verzoekende partij zelf de keuze heeft gemaakt om zich niet bij haar broer te informeren over de situatie, omdat zij hier niet meer aan wenst te denken. Waar zij in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zij wel de moeite aan de dag heeft gelegd om hier meer over te weten te komen, maar dat zij op de onwil stootte van haar broer, stelt de Raad vast dat zulke bewering flagrant tegenstrijdig is met hetgeen zij eerder op het Commissariaat-generaal heeft verklaard. Haar uitleg kan dan ook uiteraard niet als een verschoningsgrond worden aanvaard en ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Met betrekking tot de onwetendheden over de inval van de politie in het huis van verzoekende partij in de nacht van 18 op 19 augustus 2011, herhaalt verzoekende partij dat zij gehaast was en snel wou vluchten, waardoor er geen enkele mogelijkheid was om zich toen te informeren. Verder argumenteert verzoekende partij dat haar broer, tijdens de weinige keren dat hij iets losliet, haar vertelde dat het “veel gezonder en beter was niets te weten”, dan kon zij ook niets verraden.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij herhaalt dat zij gehaast was en snel is moeten vluchten, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij verder verklaart geen verdere informatie te kunnen bekomen over de inval omdat haar broer zich ervan wil verzekeren dat zij niets kan verraden, merkt de Raad wederom op dat zulk argument niet te rijmen valt met de verklaring “Ik heb het niet gevraagd” (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS van 4 november 2011, p. 19). De flagrante desinteresse die verwerende partij in haar hoofde vaststelt praat zij niet goed door het aanbrenge van vage verklaringen die bovendien absoluut niet stroken met wat zij eerder op het Commissariaat-generaal heeft gezegd.

2.2.6.1. Wat de motivering over de verklaarde reisweg betreft, herhaalt verzoekende partij haar verklaringen omtrent de afgelegde reisroute en betoogt zij dat zij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt, wel degelijk heeft kunnen antwoorden op de vraag wie haar reis heeft bekostigd. Zij verklaarde in dit verband immers dat het de eerste keer was dat zij zoiets deed en dat zij gehaast was. Zij is van mening dat dit antwoord volstaat. Zij verduidelijkt nog dat zij weinig vragen heeft gesteld over de financiering van de reis, daar zij blij was dat zij kon vertrekken.

2.2.6.2. Met betrekking tot de toevoeging dat zij weinig vragen heeft gesteld over de financiering van de reis en dat zij blij was dat zij kon vertrekken, is de Raad van oordeel dat dit geen bevredigende uitleg is voor de vaststelling dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij met betrekking tot een dergelijke clandestiene reis, die een uiterst preciaire onderneming betreft, totaal onwetend is over het feit

wie deze reis voor haar financierde en derhalve organiseerde, wat verzoekende partij had toegelaten minstens een inschatting te maken over de slaagkansen van deze onderneming. In redelijkheid kan dan ook van verzoekende partij worden verwacht zich desbetreffend terdege te hebben geïnformeerd.

2.2.7.1. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij onvoldoende overtuigende bewijzen voorlegt van de problemen die zij in Dagestan zou hebben gekend, meent verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij oordeelt, dat de documenten die zij heeft neergelegd wel degelijk de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen wijzigen. Zij stelt dat haar moeder het PV van huiszoeking als mandataris voor kennisname heeft getekend. Het was haar moeder die aanwezig was en die in haar plaats tekende.

2.2.7.2. De Raad constateert dat, uit het door verzoekende partij neergelegde PV van huiszoeking (administratief dossier, stuk 15, deel 5), blijkt dat verzoekende partij zelf aanwezig was tijdens deze huiszoeking (*“Kennis making met PV gebeurde door middel van: lezen door K. Z. A., opmerkingen betreffende PV; geen”*), hetgeen niet mogelijk kan zijn nu zij op 23 september 2011 asiel aanvraag in België, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. De bewering van verzoekende partij dat haar moeder in haar plaats het PV van huiszoeking zou hebben ondertekend, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de inhoud van het PV van huiszoeking strijdig is aan de door verzoekende partij afgelegde verklaringen waardoor dit document niet alleen niet vermogt deze verklaringen te ondersteunen, doch tevens de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder bevestigt.

De motivering betreffende de convocaties dat hierin niet wordt vermeld in welke zaak of voor welk onderzoek verzoekende partij zou zijn opgeroepen, wordt door haar ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Waar verzoekende partij de zinsnede dat *“eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten”* uit de bestreden beslissing louter herhaalt, wijst de Raad erop dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden waardoor het door de autoriteiten gelieerd worden aan de rebellen eveneens elke geloofwaardigheid mist.

2.2.9. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al

dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Ten slotte kan, uit de informatie die voorhanden is, niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij laat ook deze motivering ongemoeid waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT